

สาธารณรัฐโคลอมเบีย (Republic of Colombia)

เมืองหลวง กรุงโบโกตา

ที่ตั้ง อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของทวีปอเมริกาใต้ ขนาดพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 1,141,748 ตร.กม. ซึ่งรวมพื้นที่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิกเหนือ คือ เกาะมัลเปโล (Islas de Malpelo) ห่างจากชายฝั่งไปทางตะวันตกประมาณ 500 กม. และเกาะในทะเลแคริบเบียน ได้แก่ 1) Roncador Cay เป็นเกาะขนาดเล็กที่โผล่เหนือผิวน้ำ (เป็นส่วนหนึ่งของ Roncador Bank แนวปะการังใต้น้ำขนาดใหญ่) ห่างจากชายฝั่งไปทางตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 590 กม. 2) Serrana Bank เป็นแนวปะการังใต้น้ำขนาดใหญ่ที่มีสันดอนทรายโผล่เหนือผิวน้ำ ห่างจากชายฝั่งไปทางตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ 648 กม. 3) เกาะโพรบิเดนเซีย (Providencia) 4) เกาะซานตาแคทาลินา (Santa Catalina) เป็นเกาะเล็ก ที่อยู่ติดกับเกาะโพรบิเดนเซีย (เกาะคู่) ห่างจากชายฝั่งไปทางตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 700 กม. และ 5) เกาะซานอันเดรส (San Andrés) ห่างจากชายฝั่งไปทางตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 775 กม. (ข้อมูลของสำนักบริหารงานสถิติแห่งชาติโคลอมเบีย หรือ DANE)

โคลอมเบียมีขนาดพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับ 4 ในอเมริกาใต้ (รองจากบราซิล อาร์เจนตินา และเปรู) และตั้งอยู่ในจุดเชื่อมต่อระหว่างทวีปอเมริกากลางกับทวีปอเมริกาใต้ อีกทั้งเป็นประเทศเดียวในทวีปอเมริกาใต้ที่มีชายฝั่งติดมหาสมุทรแปซิฟิกเหนือและทะเลแคริบเบียน ทำให้มีเขตแดนทางทะเลร่วมกับประเทศในทวีปอเมริกากลาง ได้แก่ คอสตาริกา นิการากัว ฮอนดูรัส และประเทศหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียน ได้แก่ จาเมกา โดมินีกัน เฮติ

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดทะเลแคริบเบียน (1,760 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดเวเนซุเอลา (2,341 กม.) และบราซิล (1,790 กม.)
ทิศใต้	ติดเอกวาดอร์ (708 กม.) และเปรู (1,494 กม.)
ทิศตะวันตก	ติดปานามา (339 กม.) และมหาสมุทรแปซิฟิกเหนือ (1,448 กม.)

ภูมิประเทศ โคลอมเบียแบ่งออกเป็น 6 ภูมิภาค ได้แก่ 1) ภูมิภาคแอนดีส (Andean Region) เป็นพื้นที่ภูเขาสูง มีเทือกเขาแอนดีส (Andes) พาดผ่านตอนกลางถึงพื้นที่ทางตะวันตก โดยพื้นที่ทางตะวันตกและตะวันตกเฉียงใต้เสี่ยงเผชิญภัยแผ่นดินไหวและภูเขาไฟระเบิด เนื่องจากตั้งอยู่บนวงแหวนไฟแปซิฟิก (Pacific Ring of Fire) ซึ่งมีภูเขาไฟที่ยังมีพลังและเคยปะทุในอดีต เช่น ภูเขาไฟเนวาด เดล รุยซ์ (Nevado del Ruiz) ใน จ.โตลิมา (Tolima) ภูเขาไฟกาลลาส (Galeras) ภูเขาไฟคุมบาล (Cumbal) ใน จ.นารีโญ (Nariño) และภูเขาไฟเนวาด เดล ฮุยลา (Nevado del Huila) ใน จ.ฮุยลา อย่างไรก็ตาม ภูมิภาคนี้ มีประชากรหนาแน่นที่สุด เป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจและที่ตั้งกรุงโบโกตา (เมืองหลวง) 2) ภูมิภาคแปซิฟิก (Pacific Region) อยู่ทางตะวันตกตามแนวชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกเหนือ มีป่าดิบชื้นที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูงและฝนตกชุกที่สุดแห่งหนึ่งของโลก 3) ภูมิภาคแคริบเบียน (Caribbean Region) อยู่ทางตอนเหนือตามแนวชายฝั่งทะเลแคริบเบียน พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบชายฝั่งและที่ราบลุ่ม มีเมืองท่าสำคัญหลายแห่ง นอกจากนี้ ยังมีคาบสมุทรลากัวอิรา (La Guajira) ซึ่งยื่นออกไปในทะเลแคริบเบียน เป็นที่ตั้งของทะเลทรายลากัวอิราที่มีพื้นที่ต่อเนื่องเข้าไปในรัฐซูลียา (Zulia) ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเวเนซุเอลา 4) ภูมิภาคโอรีโนเกีย (Orinoquia Region) หรือที่ราบลุ่มตะวันออก (Eastern Llanos Orientales) อยู่ทางตะวันออกของเทือกเขาแอนดีส มีทุ่งหญ้าสะวันนาขนาดใหญ่ และพื้นที่ลุ่มน้ำโอรีโนโก (Orinoco) ซึ่งมีความสำคัญด้านปศุสัตว์ รวมถึงเป็นที่ตั้งแหล่งน้ำมันดิบและก๊าซธรรมชาติที่สำคัญ 5) ภูมิภาคแอมะซอน (Amazon Region) ครอบคลุมพื้นที่ทางตอนใต้และตะวันออกเฉียงใต้ เป็นส่วนหนึ่งของเขตป่าฝนแอมะซอนขนาดใหญ่ที่สำคัญต่อระบบนิเวศโลก แต่มีประชากรอาศัยอยู่ต่ำที่สุด และ 6) ภูมิภาคเกาะ (Insular Region) ประกอบด้วย เกาะต่าง ๆ ในมหาสมุทรแปซิฟิกเหนือและทะเลแคริบเบียน

พื้นที่สูงที่สุดในโคลอมเบียอยู่ทางตะวันตกของภูมิภาคแอนดีส เป็นแนวเทือกเขาแอนดีสที่แยกออกเป็น 3 แนวหลัก ได้แก่ เทือกเขาแอนดีสตะวันออก เทือกเขาแอนดีสกลาง และเทือกเขาแอนดีสตะวันตก ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 1 ใน 3 ทางตะวันตก มีความสูงเฉลี่ย 4,700-5,000 เมตร เนื้ระดับน้ำทะเล เป็นแหล่งต้นน้ำของแม่น้ำสำคัญหลายสาย และพื้นที่อนุรักษ์ธรรมชาติหลายแห่ง โดยเฉพาะพื้นที่อุทยานแห่งชาติครอบคลุมพื้นที่มากกว่า 142,680 ตร.กม. (ประมาณ 12.77% ของพื้นที่ทั้งหมดของโคลอมเบีย) มีความหลากหลายทางชีวภาพสูง และป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์

โคลอมเบียมีแม่น้ำสายหลักทั้งหมด 8 สาย ได้แก่ 1) แม่น้ำแมกดาเลนา (Magdalena) บริเวณตอนกลาง-ตะวันตก มีต้นน้ำจากเทือกเขาแอนดีสตอนใต้ เป็นแม่น้ำสายสำคัญที่สุดในเชิงพาณิชย์ ไหลไปพื้นที่ตอนเหนือลงทะเลแคริบเบียน 2) แม่น้ำคาวกา (Cauca) บริเวณตะวันตก-ตอนกลาง มีต้นน้ำจากเทือกเขาแอนดีสตอนใต้ ไหลไปตอนเหนือบรรจบกับแม่น้ำแมกดาเลนา 3) แม่น้ำกวาเวียเร (Guaviare) เกิดจากการบรรจบของแม่น้ำสายย่อย 2 สาย ที่มีต้นน้ำบริเวณเทือกเขาแอนดีสตะวันออก ไหลไปทางตะวันออกเฉียงเหนือบรรจบกับแม่น้ำโอรีโนโก (Orinoco) ทางตะวันออก ซึ่งเป็นพรมแดนธรรมชาติกั้นโคลอมเบียกับเวเนซุเอลา 4) แม่น้ำโอรีโนโก มีต้นน้ำจากเทือกเขาเซียร์รา ปาริมา (Sierra Parima) ทางใต้ของเวเนซุเอลา เป็นหนึ่งในแม่น้ำที่ยาวที่สุดในทวีปอเมริกาใต้ (ประมาณ 2,250 กม.) และเป็นแกนกลางระบบลุ่มน้ำโอรีโนโก ครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ทางตะวันออกของโคลอมเบียและทางตะวันตกเฉียงใต้ของเวเนซุเอลา 5) แม่น้ำอาตราโต (Atrato) มีต้นน้ำจากเทือกเขาแอนดีสตะวันตก ไหลไปตอนเหนือลงอ่าวกูราบา (Urabá) ในทะเลแคริบเบียน 6) แม่น้ำเมตา (Meta)

เกิดจากการบรรจบกันของแม่น้ำสายย่อย 3 สาย ทางตะวันออก ไหลไปทางตะวันออกเฉียงเหนือลงแม่น้ำโอริโนโก
7) แม่น้ำปุตูมาโย (Putumayo) ต้นน้ำจากเทือกเขาแอนดีสตอนใต้ ไหลไปทางตะวันออกผ่านพื้นที่ป่าฝนแอมะซอน
ลงแม่น้ำแอมะซอนในบราซิล เป็นพรมแดนธรรมชาติกั้นโคลอมเบียกับเปรู และโคลอมเบียกับเอกวาดอร์ และ
8) แม่น้ำคาเกตา (Caquetá) ต้นน้ำจากเทือกเขาแอนดีสตอนใต้ ไหลไปทางตะวันออกเฉียงใต้ ผ่านพื้นที่ป่าฝน
แอมะซอน ลงแม่น้ำแอมะซอนในบราซิล

ภูมิอากาศ แบ่งตามระดับความสูงของพื้นที่เหนือระดับน้ำทะเล ได้แก่ 1) เขตอากาศร้อน หรือ Tierra Caliente (ภาษาสเปน) ในพื้นที่ระดับความสูง 800-1,000 เมตร อากาศร้อนชื้นตลอดทั้งปี อุณหภูมิเฉลี่ย 24-27 องศาเซลเซียส ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 82.5% ของประเทศ 2) เขตอากาศอบอุ่น หรือ Tierra Templada ในพื้นที่ระดับความสูง 1,001-2,000 เมตร อากาศเย็นสบายตลอดทั้งปี อุณหภูมิเฉลี่ย 18-24 องศาเซลเซียส มีประชากรอาศัยหนาแน่นมากที่สุด 3) เขตอากาศหนาวเย็น หรือ Tierra Fria ในพื้นที่ระดับความสูง 2,001-3,000 เมตร อุณหภูมิเฉลี่ย 12-18 องศาเซลเซียส มีโอกาสเกิดน้ำค้างแข็งตอนกลางคืน แต่ยังสามารถเพาะปลูกพืชทนความหนาวได้ดี เช่น มันฝรั่ง ข้าวบาร์เลย์ ข้าวสาลี มีประชากรอาศัยหนาแน่น และเป็นที่ตั้งของเมืองสำคัญหลายแห่ง อาทิ กรุงโบโกตา (เมืองหลวง) 4) เขตอากาศหนาวเย็นแบบทุ่งหญ้าเทือกเขาสูง หรือ Páramo ในพื้นที่ระดับความสูง 3,000-4,000 เมตร อากาศหนาวเย็นตลอดปี แต่บางช่วงมีความชื้นสูง ทำให้เกิดหมอกปกคลุม อุณหภูมิเฉลี่ยต่ำมาก และมีน้ำค้างแข็งหรือหิมะตกในบางช่วง และ 5) เขตเยือกแข็ง หรือ Tierra Helada ในพื้นที่ระดับความสูงกว่า 4,000 เมตร อากาศหนาวจัดตลอดปี อุณหภูมิเฉลี่ยต่ำกว่า 10 องศาเซลเซียส เฉพาะบริเวณที่มีหิมะปกคลุมหรือบนยอดเขา อุณหภูมิอาจต่ำกว่า 0 องศาเซลเซียส

ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปีอยู่ที่ 2,630 มม. โดยพื้นที่ชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกและบริเวณเทือกเขาแอนดีส มีปริมาณน้ำฝนสูงสุด (ประมาณ 6,000-7,000 มม.ต่อปี) เนื่องจากมีฤดูฝน 2 ช่วง คือ เม.ย.-มิ.ย. และ ต.ค.-ธ.ค. ขณะที่พื้นที่ชายฝั่งทะเลแคริบเบียนทางตอนเหนือ มีฤดูฝนช่วงเดียว คือ พ.ค.-ต.ค. ส่วนพื้นที่คาบสมุทรทางตะวันออกเฉียงเหนือและตะวันตกเฉียงใต้ มีปริมาณน้ำฝนน้อยกว่า 500 มม. ต่อปี

ประชากร 53,057,212 ล้านคน (ประมาณการปี 2568 ของสำนักบริหารงานสถิติแห่งชาติโคลอมเบีย หรือ DANE) ประชากรกลุ่มหลัก คือ กลุ่ม Mestizo มีเชื้อสายผสมระหว่างคนพื้นเมืองอินเดียนกับคนผิวขาว (ยุโรป) 87.6% กลุ่ม Afro-Colombian 6.8% (รวมถึงกลุ่ม Multatto มีเชื้อสายผสมระหว่างแอฟริกันกับยุโรป กลุ่ม Raizal กลุ่มชาติพันธุ์เฉพาะที่อาศัยอยู่บนเกาะต่าง ๆ ในทะเลแคริบเบียน และกลุ่ม Palenquero มีเชื้อสายแอฟริกันและตั้งถิ่นฐานใน San Basilio de Palenque ซึ่งเป็นหมู่บ้านมรดกโลกในเขตโบลิเวียของโคลอมเบีย) ชาวอินเดียนพื้นเมือง 4.3% และไม่สามารถระบุได้ 1.4% อัตราส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : อายุ 0-14 ปี 22.3% อายุ 15-64 ปี 66.5% อายุ 65 ปีขึ้นไป 11.2% อายุขัยเฉลี่ยของประชากรโดยรวม 74.9 ปี เพศชาย 71.3 ปี เพศหญิง 78.7 ปี อัตราการเกิด 14.9 คน ต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 8 คน ต่อประชากร 1,000 คน อัตราการเพิ่มของประชากร 0.48% (ข้อมูลประมาณการปี 2567 จาก CIA World Factbook)

ภาษา ภาษาสเปน 98.9% (เป็นภาษาราชการ) ภาษาอินเดียนพื้นเมือง 1% ภาษาโปรตุเกส 0.1%

ศาสนา คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก 63.6% คริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ 17.2% คริสต์นิกายอื่น 0.7% ศาสนาอื่น ๆ 0.3% มีความเชื่อแต่ไม่ระบุศาสนาเฉพาะเจาะจง 0.2% ไม่แน่ใจในศาสนา (Agnostic) 1% ไม่นับถือพระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ (Atheist) 1% ไม่นับถือศาสนาใด ๆ 14.2% ไม่สามารถระบุได้ 1.8% (ข้อมูลประมาณการปี 2567 จาก CIA World Factbook)

การศึกษา ประชากรอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปสามารถอ่านออกและเขียนได้ อัตราการรู้หนังสือ 95.6%

การก่อตั้งประเทศ ชนดั้งเดิมที่อาศัยในพื้นที่โคลอมเบียส่วนใหญ่เป็นชนพื้นเมือง เช่น ชาวมุยสกา (Muisca) อาศัยในเขตที่ราบสูงแอนดิส ทางตอนกลางของประเทศ ชาวไทโรนา (Tairona) อาศัยบริเวณชายฝั่งทะเลแคริบเบียน ทางเหนือของประเทศ และชาวคิมบายา (Quimbaya) อาศัยทางตะวันตกของประเทศ และมีบางส่วนอพยพมาจากพื้นที่ในอเมริกากลาง (Mesoamerica) ก่อนที่ชาวอินคาจะขยายอิทธิพลเข้ามาในพื้นที่ตะวันตกเฉียงใต้ของโคลอมเบียในช่วงหนึ่ง ต่อมากลุ่มชาวสเปนเข้ามามีอิทธิพลครั้งแรกบนแผ่นดินใหญ่ทวีปอเมริกา (mainland of the Americas) เมื่อปี 2053 โดยก่อตั้งเมืองซานตา มาร์ธา ลา อันติกา เดล ดาเรียน (Santa María la Antigua del Darién) ซึ่งเป็นพื้นที่ป่าดิบชื้น พุ่มไม้หนาทึบ และบึงน้ำขนาดใหญ่ ตั้งแต่ตอนใต้ของปานามาติดตอนเหนือของโคลอมเบีย (ปัจจุบันพื้นที่เมืองอยู่ในดินแดนโคลอมเบียใกล้กับพรมแดนปานามา)

กระทั่งช่วงปี 2079-2082 นีกอลาซ เฟเดอร์มัน (Nikolaus Federmann) นักสำรวจชาวเยอรมันเดินทางมาค้นหา El Dorado หรือ "City Of Gold" ตามตำนานของชาวมุยสกา ทำให้ระหว่างศตวรรษที่ 16-17 มีชาวยุโรปจำนวนมากหลั่งไหลมาตั้งถิ่นฐานที่ New Granada (อาณานิคมสเปนในอดีตที่ครอบคลุมพื้นที่ปัจจุบันของโคลอมเบีย เอกวาดอร์ ปานามา และเวเนซุเอลา) ต่อมาช่วงต้นศตวรรษที่ 19 เกิดการปฏิวัติในฝรั่งเศสและอเมริกา รวมถึงการล่มสลายของราชวงศ์บูร์บงของสเปน เป็นปัจจัยกระตุ้นให้เกิดการประกาศเอกราชจากสเปน เมื่อปี 2353 โดยมีนายซิมอน โบลิบาร์ (Simón Bolívar) เป็นผู้นำรวบรวมกำลังทหารขับไล่กองทัพสเปนออกจาก New Granada และได้เอกราชอย่างสมบูรณ์เมื่อปี 2362 หลังได้รับเอกราช ได้จัดตั้งสหพันธรัฐที่รวมอาณาเขตของโคลอมเบีย เอกวาดอร์ ปานามา และเวเนซุเอลา เข้าด้วยกันเรียกว่า Gran Colombia เป็นความพยายามรวมศูนย์อำนาจและสร้างรัฐขนาดใหญ่ เพื่อคานอำนาจกับมหาอำนาจยุโรป มีนายซิมอนเป็นประธานาธิบดีคนแรก และเป็นประเทศแรกในอเมริกาใต้ที่ยึดแนวทางการปกครองภายใต้รัฐธรรมนูญ มีพรรค Liberal (ก่อตั้งเมื่อปี 2391) และพรรค Conservative (ก่อตั้งเมื่อปี 2392) เป็นพรรคการเมืองที่เก่าแก่ที่สุดในทวีปอเมริกา

อย่างไรก็ดี ความแตกต่างทางภูมิศาสตร์ ความขัดแย้งระหว่างผู้นำท้องถิ่น และความไร้เสถียรภาพทางการเมือง ทำให้ Gran Colombia ล่มสลายในปี 2370 โดยเวเนซุเอลาและเอกวาดอร์แยกตัวออกไปตั้งประเทศ เหลือโคลอมเบียกับปานามาที่รวมกันก่อตั้งเป็น Republic of New Granada และผ่านการปฏิรูปทางการเมืองหลายครั้ง รวมถึงการเปลี่ยนแปลงชื่อประเทศหลายชื่อ กระทั่งมาลงตัวที่สาธารณรัฐโคลอมเบีย (Republic of Colombia) ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 แต่ก็มีปัญหาท้าทายทางการเมืองภายในอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการแยกตัวออกไปตั้งประเทศของปานามา เมื่อปี 2446 จึงเหลือเพียงโคลอมเบียในปัจจุบัน

วันชาติ 20 ก.ค. (วันประกาศเอกราชจากสเปนเมื่อ 20 ก.ค.2353)

การเมือง ปกครองในระบอบสาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนเป็นประมุขแห่งรัฐและหัวหน้ารัฐบาล มีวาระ 4 ปี โดยรัฐธรรมนูญ (ฉบับแก้ไขปี 2558) กำหนดให้ประธานาธิบดีดำรงตำแหน่งได้วาระเดียว การเลือกตั้งประธานาธิบดีโคลอมเบีย ครั้งล่าสุดเมื่อ 19 มิ.ย.2565 (เป็นการเลือกตั้งรอบสอง หรือ Runoff) ซึ่งนายกุสตาโว เปโตร จากพรรคฝ่ายซ้ายและอดีตนายกเทศมนตรีโบโกตา (เมืองหลวง) ชนะการเลือกตั้งและขึ้นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีโคลอมเบียอย่างเป็นทางการเมื่อ 7 ส.ค.2565 ทั้งนี้ การเลือกตั้งประธานาธิบดีโคลอมเบีย ครั้งต่อไปจะจัดขึ้นใน พ.ค.2569 หากไม่มีผู้สมัครคนใดได้รับคะแนนเสียงเกิน 50% จะจัดการเลือกตั้ง Runoff ใน มิ.ย.2569

ฝ่ายบริหาร : ประธานาธิบดีมีอำนาจควบคุมฝ่ายบริหาร และแต่งตั้ง ครม.

ฝ่ายนิติบัญญัติ : ระบบ 2 สภาคือ วุฒิสภา มีสมาชิก 108 คน กำหนดโควตาพิเศษสำหรับ คณะกรรมการมหาชนทั่วประเทศ 2 คน และสมาชิกพรรค Commons หรือชื่อเดิม People's Alternative Revolutionary Force (FARC) 5 คน และสภาผู้แทนราษฎรมีสมาชิก 188 คน มาจากการเลือกตั้งโดยระบบ Party-list 183 คน และสมาชิกพรรค Commons 5 คน (ตามที่กำหนดในความตกลงสันติภาพปี 2559) ทั้งนี้ สมาชิกของทั้ง 2 สภา มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน มีวาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี โดยการเลือกตั้ง ครั้งหลังสุดจัดขึ้นเมื่อ 13 มี.ค.2565 และครั้งต่อไปจะจัดขึ้นใน มี.ค.2569

ฝ่ายตุลาการ : ประกอบด้วย ศาลชั้นต้น ศาลฎีกา (ฝ่ายคดีแพ่งและเกษตรกรรม ฝ่ายคดีแรงงาน และฝ่ายคดีอาญา) ศาลรัฐธรรมนูญ ศาลปกครองสูงสุดหรือสภาแห่งรัฐ (Council of State) และสภาศาลยุติธรรม สูงสุด (Superior Judiciary Council)

พรรคการเมืองสำคัญ : Alternative Democratic Pole (PDA) แนวคิดฝ่ายซ้าย มีนาย Alexander López Maya เป็นหัวหน้า Humane Colombia แนวคิดฝ่ายซ้าย มีนาย Gustavo Petro (ประธานาธิบดี โคลอมเบียปี 2565-2569) เป็นหัวหน้า และแกนนำ Historic Pact ซึ่งเป็นการรวมพันธมิตรพรรคการเมือง ฝ่ายซ้าย The Commons หรือชื่อเดิม Common Alternative Revolutionary Force (พรรคที่เกิดจากอดีต กลุ่มกบฏ FARC) แนวคิดฝ่ายซ้าย มีนาย Timoleón Jiménez เป็นหัวหน้า Green Alliance แนวคิดสายกลาง- กลางซ้าย มีนาย Luis Carlos Avellaneda และนาย Antonio Sanguino เป็นหัวหน้า Liberal Party (PL) แนวคิดฝ่ายกลางซ้าย มีนาย César Gaviria เป็นหัวหน้า Democratic Center Party (CD) แนวคิดฝ่ายขวา มีนาย Alvaro Uribe Velez เป็นหัวหน้า Conservative Party (PC) แนวคิดฝ่ายขวา-กลางขวา มีนาย Efraín Cepeda เป็นหัวหน้า Radical Change (CR) แนวคิดฝ่ายขวากลาง มีนาย Germán Córdoba เป็นหัวหน้า Social National Unity Party (U Party) แนวคิดสายกลาง มีนาง Dilian Francisca Toro เป็นหัวหน้า

กลุ่มกดดันทางการเมือง สหภาพแรงงานกลาง (Central Union of Workers หรือ CUT) กลุ่ม Colombian Confederation of Workers หรือ CTC กลุ่ม General Confederation of Workers หรือ CGT กลุ่มกบฏ National Liberation Army หรือ ELN และกลุ่มกองกำลังบางส่วนของ Revolutionary Armed Forces of Colombia หรือ FARC

ปัญหาขัดแย้งระหว่างประเทศ โคลอมเบียมีปัญหาเขตแดนทางบกและทางทะเลกับนิการากัว และเวเนซุเอลา ปัญหาองค์กรอาชญากรรมในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดและอาชญากรรมข้ามชาติ ปัญหากลุ่มติดอาวุธและกองกำลังกึ่งทหารในประเทศก่อเหตุรุนแรง ทำให้ชาวโคลอมเบียลี้ภัยไปประเทศเพื่อนบ้าน ขณะเดียวกัน โคลอมเบียเผชิญวิกฤตผู้พลัดถิ่นชาวเวเนซุเอลาที่ลี้ภัยปัญหาทางการเมืองและเศรษฐกิจในประเทศ ตั้งแต่ปี 2558 เช่นกัน แม้เวเนซุเอลาใช้มาตรการปิดพรมแดนติดโคลอมเบีย ตั้งแต่ ก.พ.2561 และกลับมาเปิด พรมแดน เมื่อ ก.ย.2565 แต่ยังมีชาวเวเนซุเอลาอพยพเข้าโคลอมเบียอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันมีจำนวนประมาณ 2.8 ล้านคน (ข้อมูลเมื่อ ก.ย.2567) ของรัฐบาลโคลอมเบียและสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ หรือ UNHCR)

เศรษฐกิจ เศรษฐกิจโคลอมเบียในอดีต เกือบทั้งหมดขึ้นอยู่กับในการทำเหมืองทองคำและการปลูกกาแฟ กระทั่งช่วงต้นศตวรรษที่ 20 (ปี 2448-2472) เริ่มมีการขุดเจาะน้ำมันและการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน ส่งผลให้เศรษฐกิจเติบโตอย่างต่อเนื่อง มีการรวมฐานอุตสาหกรรมการผลิตและการกระจายสินค้าเกษตรเพื่อ การส่งออก ภาคเอกชนมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ รัฐบาลมีบทบาทอย่างจำกัดในบางอุตสาหกรรม เช่น รถไฟ และน้ำมัน แต่หลังจากปี 2523 โคลอมเบียเผชิญกับปัญหาทำหายจากอัตราเงินเฟ้อและการว่างงาน ที่สูงขึ้น ส่งผลให้การเติบโตทางเศรษฐกิจชะลอตัว และเป็นปัจจัยกระตุ้นให้โคลอมเบียเริ่มเปิดเสรีทางการค้า โดยเร่งทำความตกลงการค้าเสรี (Free Trade Agreement-FTA) กับหลายประเทศอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 2533

ปัจจุบันโคลอมเบียลงนาม FTA กับประเทศต่าง ๆ มากกว่า 12 ประเทศ และเป็นสมาชิกผู้ก่อตั้งกลุ่ม Pacific Alliance ซึ่งเป็นกลุ่มการค้าในภูมิภาค ร่วมกับชิลี เม็กซิโก และเปรู เพื่อส่งเสริมการค้าและเศรษฐกิจในภูมิภาค รวมถึงเข้าเป็นสมาชิก OECD เมื่อปี 2556 นอกจากนี้ ยังเพิ่มความร่วมมือด้านการค้ากับสหรัฐฯ อย่างมากตั้งแต่ปี 2555 และเป็นคู่ค้าที่โคลอมเบียได้ประโยชน์จากการลงนาม FTA แต่ปัญหาสินค้าขาดความหลากหลาย มาตรการกีดกันทางการค้าต่อสินค้าประเภทสุรา เอทิลแอลกอฮอล์ เวชภัณฑ์ และสิทธิแรงงาน ยังคงเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้โคลอมเบียไม่สามารถส่งออกสินค้าไปตลาดสหรัฐฯ ได้อย่างเต็มที่

เศรษฐกิจโคลอมเบียได้ประโยชน์อย่างมากจากการทำ FTA กับประเทศต่าง ๆ ซึ่งส่งผลให้โคลอมเบียเป็นผู้ส่งออกถ่านหิน อันดับ 4 รวมถึงผู้ส่งออกกาแฟและดอกไม้ อันดับ 2 ของโลก ส่วนด้านพลังงาน เป็นผู้ส่งออกน้ำมันอันดับ 4 ของภูมิภาคลาตินอเมริกา แต่ยังมีอุปสรรคที่ส่งผลให้การเติบโตทางเศรษฐกิจชะลอตัวเป็นระยะ เช่น การลดลงของราคาน้ำมันในตลาดโลก ค่าเงินดอลลาร์สหรัฐฯ แข็งค่า ปัญหาเงินเฟ้อสูง การพึ่งพาการส่งออกพลังงานและสินแร่เป็นหลัก ส่งผลให้ราคาสินค้าโภคภัณฑ์ในประเทศเพิ่มขึ้นและเกิดปัญหาขาดแคลนสาธารณสุขโรค ปัญหาความเหลื่อมล้ำและไม่เท่าเทียมในสังคม ปัญหาความยากจน การค้ายาเสพติด และการก่อความไม่สงบภายในประเทศ

รัฐบาลโคลอมเบียภายใต้การนำของประธานาธิบดีฮูสตาโว เปโตร (ปี 2565-2569) เปลี่ยนนโยบายเศรษฐกิจของประเทศ โดยเน้นให้รัฐบาลมีบทบาทแทรกแซงและควบคุมเศรษฐกิจมากขึ้น เพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม นโยบายที่สำคัญ ได้แก่ 1) การปฏิรูปภาษี โดยมุ่งเก็บภาษีจากกลุ่มคนรวย บริษัทน้ำมันและถ่านหินมากขึ้น เพื่อนำไปเป็นรายได้สำหรับโครงการสวัสดิการสังคม 2) การเปลี่ยนผ่านด้านพลังงาน มุ่งลดการพึ่งพารายได้จากการส่งออกเชื้อเพลิงฟอสซิล (น้ำมันและถ่านหิน) และส่งเสริมพลังงานหมุนเวียนและการเกษตรที่ยั่งยืน 3) การปฏิรูปที่ดินและการเกษตร โดยมีแผนจัดสรรที่ดินให้เกษตรกรรายย่อยมากขึ้น เพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรและลดความไม่เท่าเทียมในการถือครองที่ดิน และ 4) การเจรจาสันติภาพ โดยประกาศนโยบาย Total Peace ที่มุ่งยุติความขัดแย้งกับกลุ่มติดอาวุธที่ยังเหลืออยู่ในประเทศ ซึ่งหากสำเร็จจะช่วยลดต้นทุนทางเศรษฐกิจและความเสี่ยงสำหรับการลงทุนในระยะยาว

ทรัพยากรน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ โคลอมเบียมีแหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติสำคัญ กระจุกตัวในเขตลุ่มน้ำแมกดาเลนา บริเวณตอนกลาง-ตะวันตก (เป็นแหล่งใหญ่และปริมาณการผลิตมากที่สุด) เขตที่ราบลานอสเตวันออก/ลุ่มน้ำโอริโนโก ทางตะวันออกของเทือกเขาแอนดีส เขตชายฝั่งทะเลแคริบเบียนและภาคใต้ ปริมาณน้ำมันดิบสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้วประมาณ 2,035 ล้านบาร์เรล กำลังการผลิตเฉลี่ยวันละประมาณ 780,000-790,000 บาร์เรล ส่วนก๊าซธรรมชาติ มีปริมาณสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้ว 58,470 ล้านลูกบาศก์เมตร กำลังการผลิตวันละประมาณ 28.88 ล้านลูกบาศก์เมตร (ประมาณการปี 2567 ของกระทรวงเหมืองแร่และพลังงานโคลอมเบีย)

ทรัพยากรแร่ ที่สำคัญ คือ ถ่านหินและทองคำ โดยมีเหมืองถ่านหินคุณภาพสูงในเขต La Guajira และ Cesar ทางตอนเหนือ ใกล้ชายฝั่งทะเลแคริบเบียน ส่วนทองคำ พบมากในเขต Antioquia เขต Chocó และเขต Caldas ทางภาคตะวันตกและตะวันตกเฉียงเหนือ นอกจากนี้ ยังมีแร่ชนิดอื่น เช่น นิกเกิล ทองแดง สังกะสี ตะกั่ว

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : โคลอมเบียเปโซ (Colombian pesos-COP)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐฯ : 1 ดอลลาร์สหรัฐฯ : 3,759.04 COP

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 บาท : 116.03 COP (พ.ย.2568)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 417,861 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2569 ของ IMF)

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 2.3%

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 7,776 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราเงินเฟ้อ : 3.04%

ดุลบัญชีเดินสะพัด : ขาดดุล 14,117 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

อัตราการว่างงาน : 9.28%

แรงงาน : 26.82 ล้านคน (ประมาณการปี 2567 ของธนาคารโลก)

ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศและทองคำ : 65,163 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ข้อมูลเมื่อ มิ.ย.2568 ของธนาคารกลางโคลอมเบีย)

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : ขาดดุล 14,541 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ข้อมูลเมื่อปี 2567 ขององค์การการค้าโลก)

มูลค่าการส่งออก : 49,564 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : น้ำมันปิโตรเลียม ถ่านหิน กาแฟ ทองคำ ดอกไม้ ถ่านโค้กและถ่านกึ่งโค้ก กล้วย (สดหรือแห้ง)

ประตู่ หน้าต่าง กรอบประตูและธรณีประตู ทำด้วยอะลูมิเนียม และโลหะผสมระหว่างเหล็กกับนิกเกิล (Ferro nickel)

คู่ค้าส่งออกสำคัญ : สหรัฐฯ (30.7%) สหภาพยุโรป หรือ EU (10.7%) ปานามา (8.8%) อินเดีย (5.5%) จีน (4.9%)

เม็กซิโก (4.0%) บราซิล (4.0%) เอกวาดอร์ (3.9%) เกาหลีใต้ (2.4%) และเปรู (2.4%)

มูลค่าการนำเข้า : 64,105 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : น้ำมันเชื้อเพลิง (สำหรับเครื่องยนต์เบนซินและเครื่องบิน) ยาและเวชภัณฑ์รักษาโรค สมาร์ทโฟน

ข้าวโพด (ยกเว้นเมล็ดพันธุ์สำหรับเพาะปลูก) ก๊าซธรรมชาติ รถยนต์และยานยนต์อื่น ๆ สำหรับขนส่งบุคคล

น้อยกว่า 10 คน ผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ กากถั่วเหลือง

คู่ค้านำเข้าสำคัญ : สหรัฐฯ (26.2%) จีน (25.4%) สหภาพยุโรป หรือ EU (13.5%) บราซิล (5.3%) เม็กซิโก

(5.2%) อินเดีย (2.4%) ญี่ปุ่น (2.3%) แคนาดา (1.7%) เวียดนาม (1.6%) และเกาหลีใต้ (1.6%)

การทหาร กองทัพโคลอมเบียมุ่งให้ความสำคัญกับความมั่นคงภายในประเทศ เฉพาะอย่างยิ่งการปราบปรามกลุ่มกบฏติดอาวุธต่อต้านรัฐบาล กลุ่มอาชญากรรมและขบวนการค้ายาเสพติด ควบคู่กับความมั่นคงตามชายแดนติดประเทศเพื่อนบ้าน เช่น การรับมือกับความท้าทายด้านมนุษยธรรม (ผู้พลัดถิ่น) และความมั่นคงจากเวเนซุเอลา และการเสริมสร้างความร่วมมือกับบราซิลเพื่อควบคุมชายแดน ขณะที่ด้านอุตสาหกรรมป้องกันประเทศมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มีรัฐวิสาหกิจด้านอุตสาหกรรมป้องกันประเทศภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงกลาโหมโคลอมเบีย เช่น บริษัท CIAC เชี่ยวชาญด้านอุตสาหกรรมอากาศยาน มีแผนพัฒนาและผลิตอากาศยานไร้คนขับ (UAV) ในประเทศเป็นครั้งแรก บริษัท CODALTEC เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีขั้นสูง มีแผนพัฒนาระบบป้องกันภัยทางอากาศสำหรับส่งออกในระดับภูมิภาค และบริษัท COTECMAR เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมทางเรือ ทางทะเล และทางแม่น้ำ มีแผนพัฒนาเรือลาดตระเวนและเรือยกพลขึ้นบก เพื่อสนับสนุนความต้องการของ ทร. และเพื่อส่งออกในอนาคต

งบประมาณด้านการทหารของโคลอมเบีย เมื่อปี 2567 อยู่ที่ 7,728 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (1.85% ของ GDP) กำลังพลประจำการรวมทั้งหมดประมาณ 269,000 คน กำลังพลสำรอง 34,950 คน การเกณฑ์ทหารภาคบังคับระยะเวลา 18 เดือน อายุสูงสุด 24 ปี เฉพาะเพศชาย ทั้งนี้ ตามรัฐธรรมนูญโคลอมเบีย ปี 2534 กำหนดให้ประธานาธิบดีเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดโดยตำแหน่ง แต่การบริหารจัดการกองทัพและการปฏิบัติการจะผ่าน รมว.กระทรวงกลาโหม และผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งชาติ ส่วนอำนาจในการประกาศสงครามเป็นของรัฐสภา

ทบ. มีกำลังพลประจำการ 195,400 คน ยุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ รถหุ้มเกราะลาดตระเวน (RECCE) รุ่น EE-9 Cascavel จำนวน 121 คัน รถทหารราบ (IFV) รุ่น Commando Advanced จำนวน 28 คัน และรุ่น LAV III จำนวน 32 คัน รถลำเลียงพลหุ้มเกราะ แบบสายพาน (APC/T) รุ่น M113A1 จำนวน 28 คัน รุ่น M113A2 จำนวน 14 คัน แบบล้อยาง (APC/W) รุ่น EE-11 Urutu จำนวน 56 คัน และรุ่น BTR-80 (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ยานยนต์ลาดตระเวนหุ้มเกราะอเนกประสงค์ (PPV) รุ่นต่าง ๆ รวม 14 คัน ยานยนต์อเนกประสงค์หุ้มเกราะ (AUV) รุ่น M1117 Guardian จำนวน 176 คัน และรุ่น Sand Cat จำนวน 13 คัน อาวุธปล่อยต่อต้านรถถัง (MSL) แบบ MANPATs รุ่น TOW และรุ่น Spike-ER (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลัง (RCL) รุ่น M40A1 จำนวน 73 กระบอก ปืนใหญ่แบบลากจูง (TOWED) รุ่น LG1 MkII จำนวน 22 กระบอก รุ่น M101 จำนวน 85 กระบอก รุ่น 155/52 APU SBT-1 จำนวน 13 กระบอก เครื่องยิงลูกระเบิด (MOR) ขนาด 81 มม. จำนวน 1,507 กระบอก ขนาด 120 มม. จำนวน 169 กระบอก และแบบติดตั้งบนยานยนต์ขับเคลื่อนด้วยตนเอง (SP) ขนาด 120 มม. รุ่น M113A2 with Brandt จำนวน 12 กระบอก เครื่องบินสงครามอิเล็กทรอนิกส์/ข่าวกรองทางสัญญาณ (ELINT) รุ่น Beech B200 King Air จำนวน 2 เครื่อง และรุ่น Beech 350 King Air จำนวน 1 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง (TPT) รุ่นต่าง ๆ 21 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ (MRH) รุ่น Mi-17-1V Hip จำนวน 8 เครื่อง รุ่น Mi-17MD จำนวน 6 เครื่อง และรุ่น Mi-17V-5 Hip จำนวน 5 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง (TPT) รุ่น UH-60L Black Hawk จำนวน 46 เครื่อง รุ่น S-70i Black Hawk จำนวน 7 เครื่อง รุ่น Bell 205 (UH-1H Iroquois) จำนวน 22 เครื่อง รุ่น Bell 212 (UH-1N Twin Huey) จำนวน 14 เครื่อง ปืนต่อสู้อากาศยาน (GUNS) แบบลากจูง ขนาด 40 มม. รุ่น M1A1 จำนวน 4 กระบอก

ทร. มีกำลังพลประจำการ 58,000 คน (รวมทหารเกณฑ์อีก 12,100 คน) ยุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ เรือดำน้ำพิฆาตเรือผิวน้ำเครื่องยนต์ดีเซลและไฟฟ้า (SSK) ชั้น Pijao จำนวน 2 ลำ เรือดำน้ำขนาดเล็ก (SSC) ชั้น Intrépido (อดีตเรือของเยอรมนีแบบ-206A) จำนวน 2 ลำ เรือฟรีเกตติดตั้งขีปนาวุธนำวิถี (FSGHM) ชั้น Almirante Padilla จำนวน 4 ลำ เรือฟรีเกตตรวจการณ์ขีปนาวุธต่อต้านเรือผิวน้ำ (FSG) ชั้น Almirante Tono (อดีตเรือชั้น Po Hang (Flight IV) ของเกาหลีใต้) เรือฟรีเกตตรวจการณ์ (FS) ชั้น Narino (อดีตเรือชั้น Dong Hae ของเกาหลีใต้) จำนวน 1 ลำ เรือตรวจการณ์ไกลฝั่งติดอาวุธ (PSOH) จำนวน 3 ลำ เรือตรวจการณ์ชายฝั่ง (PCR) เรือชั้น Arauca จำนวน 2 ลำ ชั้น Nodrizza (PAF I-IV) จำนวน 8 ลำ (มีลานจอดเฮลิคอปเตอร์) เรือตรวจการณ์ลำน้ำ/ชายฝั่ง (PBR) ชั้น Diligente จำนวน 5 ลำ ชั้น LPR-40 จำนวน 16 ลำ ชั้น Swiftships จำนวน 3 ลำ ชั้น Tenerife จำนวน 9 ลำ ชั้น PAF-L จำนวน 2 ลำ และชั้นอื่น ๆ 4 ลำ เรือยกพลขึ้นบกขนาดใหญ่ (LCT) ชั้น Golfo de Tribuga จำนวน 6 ลำ เรือยกพลขึ้นบกอเนกประสงค์ (LCU) ชั้น Morrosquillo จำนวน 2 ลำ ยานโจมตีสะเทินน้ำสะเทินบกสำหรับแม่น้ำ (UCAC) รุ่น Griffon 2000TD จำนวน 8 ลำ เรือฝึกกำลังพลสำรอง (ABU) ชั้น Quindio จำนวน 1 ลำ เรือสำรวจ (AG) ชั้น Inirida จำนวน 1 ลำ เรือสำรวจสมุทรศาสตร์ (AGOR) ชั้น Providencia จำนวน 2 ลำ เรือสำรวจอุทกศาสตร์ (AGS) ชั้น Caribe จำนวน 1 ลำ ชั้น Roncador จำนวน 1 ลำ

นอกจากนี้ ยังมีกองบิน ทร. กำลังพลประจำการ 150 คน นาวิกโยธิน 24,000 คน และกองกำลังป้องกันชายฝั่ง (ไม่ปรากฏข้อมูลกำลังพล) โดยกองบิน ทร. มียุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ เครื่องบินลาดตระเวนทางทะเล (MP) รุ่น CN235 MPA Persuader จำนวน 3 เครื่อง เครื่องบินลาดตระเวนและเฝ้าตรวจ (ISR) รุ่น PA-31 Navajo จำนวน 1 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง (TPT) รุ่น ATR-42 จำนวน 1 เครื่อง รุ่น Beech 350 King Air จำนวน 2 เครื่อง รุ่น Beech 360ER King Air จำนวน 1 เครื่อง รุ่น Beech C90 King Air จำนวน 2 เครื่อง รุ่น C-212 จำนวน 1 เครื่อง รุ่น Cessna 206 จำนวน 4 เครื่อง รุ่น Cessna 208 Caravan จำนวน 3 เครื่อง รุ่น PA-31 Navajo จำนวน 1 เครื่อง และรุ่น PA-34 Seneca จำนวน 1 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ค้นหาและกู้ภัย (SAR) รุ่น AS365 Dauphin จำนวน 2 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ (MRH) รุ่นต่าง ๆ 9 เครื่อง

และเฮลิคอปเตอร์ลำเลียง (TPT) รุ่นต่าง ๆ 8 เครื่อง ส่วนนาวิกโยธิน มียุทธโปกรณ์สำคัญ ได้แก่ ยานยนต์หุ้มเกราะอเนกประสงค์ (PPV) รุ่น Meteoro (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) เครื่องยิงลูกระเบิด (MOR) ขนาด 81 มม. จำนวน 74 กระบอก และขนาด 120 มม. 8 กระบอก ระบบขีปนาวุธต่อสู้อากาศยาน (SAM) แบบป้องกันระยะประชิด (Point-defence) รุ่น Mistral (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) สำหรับกองกำลังป้องกันชายฝั่ง มียุทธโปกรณ์สำคัญ ได้แก่ เรือตรวจการณ์นอกชายฝั่งขนาดใหญ่ (PCO) ชั้น San Andres จำนวน 1 ลำ ชั้น Valle del Cauca Durable (อดีตเรือชั้น Reliance ของสหรัฐฯ) 1 ลำ (พร้อมลานจอดเฮลิคอปเตอร์) เรือตรวจการณ์ชายฝั่ง (PCC) ชั้น Punta Espada จำนวน 3 ลำ เรือเร็วตรวจการณ์ (PB) ชั้นต่าง ๆ 11 ลำ เรือฝึกกำลังพลสำรอง/เรือช่วยรบอเนกประสงค์ (ABU) ชั้น Isla Albuquerque จำนวน 1 ลำ

ทอ. มีกำลังพลประจำการ 15,600 คน ยุทธโปกรณ์สำคัญ ได้แก่ ยานยนต์หุ้มเกราะอเนกประสงค์ (PPV) รุ่น Meteoro (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) เครื่องบินโจมตีและขับไล่ (FGA) รุ่น Kfir C-10 จำนวน 8 เครื่อง รุ่น Kfir C-12 จำนวน 9 เครื่อง เครื่องบินโจมตีภาคพื้นดิน (ATK) รุ่น AC-47T Spooky จำนวน 6 เครื่อง เครื่องบินลาดตระเวนและเฝ้าตรวจ (ISR) รุ่น Cessna 560 Citation II จำนวน 5 เครื่อง รุ่น SA 2-37 จำนวน 6 เครื่อง เครื่องบินสงครามอิเล็กทรอนิกส์/ข่าวกรองทางสัญญาณ (ELINT) รุ่น Beech 350 King Air จำนวน 3 เครื่อง รุ่น Cessna 208 Grand Caravan จำนวน 6 เครื่อง รุ่น ECN235 จำนวน 1 เครื่อง รุ่น Turbo Commander 695 จำนวน 1 เครื่อง เครื่องบินเติมเชื้อเพลิงกลางอากาศ/ลำเลียง (TKR/TPT) รุ่น KC-767 จำนวน 1 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง (TPT) รุ่นต่าง ๆ 71 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ (MRH) รุ่นต่าง ๆ จำนวน 18 เครื่อง อากาศยานไร้คนขับ (UAV) แบบลาดตระเวน (ISR) รุ่น Hermes 450 จำนวน 6 เครื่อง และรุ่น Hermes 900 จำนวน 2 เครื่อง ระบบขีปนาวุธแบบอากาศสู่อากาศ (AAM) นำวิถีด้วยอินฟราเรด (IR) รุ่น Python 3-5 และนำวิถีด้วยเรดาร์แบบใช้งานได้ทันที (ARH) รุ่น Derby และรุ่น I-Derby ER ระบบขีปนาวุธแบบอากาศสู่พื้น (ASM) รุ่น Spike-ER และรุ่น Spike-NLOS ระเบิด (BOMBS) นำวิถีด้วยเลเซอร์ รุ่น Paveway II และนำวิถีด้วยระบบ INS/GPS รุ่น Spice (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน)

กองกำลังตำรวจแห่งชาติ (กองกำลังกึ่งทหาร) มีกำลังพล 165,050 คน โดยเป็นหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย แต่อยู่ภายใต้การกำกับของกระทรวงกลาโหม และ ผบ.กองกำลัง มาจากการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี มีบทบาทสำคัญในการปราบปรามการค้ายาเสพติด อาชญากรรมข้ามชาติ และการก่อความไม่สงบ มีหน่วยงานเฉพาะทาง เช่น กองบังคับการสืบสวนคดีอาญา (SIJIN) และหน่วยต่อต้านการลักพาตัว (GAULA) มียุทธโปกรณ์สำคัญ ได้แก่ เครื่องบินสงครามอิเล็กทรอนิกส์/ข่าวกรองทางสัญญาณ (ELINT) รุ่น C-26B Metroliner จำนวน 5 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง (TPT) รุ่นต่าง ๆ 41 เครื่อง ที่สำคัญเช่น รุ่น Cessna 206 จำนวน 9 เครื่อง และรุ่น ATR-42 จำนวน 5 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ (MRH) รุ่นต่าง ๆ 5 เครื่อง และเฮลิคอปเตอร์ลำเลียง (TPT) รุ่นต่าง ๆ 83 เครื่อง ที่สำคัญ เช่น รุ่น UH-60A Black Hawk จำนวน 13 เครื่อง รุ่น UH-60L Black Hawk จำนวน 9 เครื่อง และรุ่น Bell 205 (UH-1H-II Huey II) จำนวน 34 เครื่อง

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ ACS, BCIE, BIS, CAN, Caricom (observer), CD, CDB, CELAC, EITI (candidate country), FAO, G-3, G-24, G-77, IADB, IAEA, IBRD, ICAO, ICC (national committees), ICt, ICRM, IDA, IFAD, IFC, IFRCs, IHO, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITSO, ITU, ITUC (NGOs), LAES, LAIA, Mercosur (associate), MIGA, NAM, OAS, OPANAL, OPCW, Pacific Alliance, PCA, UN, UNASUR, UNCTAD, UNESCO, UNHCR, UNIDO, Union Latina, UNWTO, UPU, WCO, WFTU (NGOs), WHO, WIPO, WMO และ WTO

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โคลอมเบียมีคณะวิจัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากกว่า 3,950 กลุ่ม ครอบคลุมหลายสาขา ตั้งแต่ชีววิทยา สิ่งแวดล้อม ไปจนถึงเทคโนโลยีสารสนเทศและวิศวกรรม มีองค์การ iNNpulsa ของรัฐบาล ทำหน้าที่ส่งเสริมนวัตกรรมและสนับสนุนผู้ประกอบการด้านงานวิจัยและนวัตกรรม มีการตั้ง Co-working Spaces เพื่อรองรับและส่งเสริมการลงทุนในธุรกิจหลากหลายขนาด โดยเฉพาะใน ชุมชนที่เน้นงานวิจัยและนวัตกรรม ขณะที่การเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชีวภาพสูงที่สุดในโลก ทำให้โคลอมเบียมีโครงการวิจัยเพื่อสนับสนุนคนรุ่นใหม่ที่สนใจการทำงานด้านวิทยาศาสตร์ธรรมชาติและ การอนุรักษ์ ซึ่งประสบความสำเร็จและช่วยผลักดันการพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังมี International Center for Tropical Agriculture ตั้งอยู่ในเมือง Palmira เป็นศูนย์วิจัยสำคัญที่ศึกษาปัญหา โลกร้อนและความมั่นคงทางอาหารในเขตร้อน รวมถึงยังมีการพัฒนานวัตกรรมทางการแพทย์ เช่น เครื่องมือ ผ่าตัดหลอดเลือดหัวใจ เทคนิคการผ่าตัดดวงตา และการรักษาผู้ป่วยที่มีอาการน้ำคั่งในสมอง

การขนส่งและโทรคมนาคม ท่าอากาศยาน 253 แห่ง เป็นท่าอากาศยานสำหรับเที่ยวบินในประเทศ 214 แห่ง และท่าอากาศยานนานาชาติ 12 แห่ง ที่สำคัญ ได้แก่ 1) ท่าอากาศยาน El Dorado ในกรุงโบโกตา (เมืองหลวง) 2) ท่าอากาศยาน José María Córdova ในเมือง Rionegro ใหญ่เป็นอันดับ 2 รองจากท่าอากาศยาน El Dorado 3) ท่าอากาศยาน Alfonso Bonilla Aragón ในเมือง Palmira 4) ท่าอากาศยาน Rafael Núñez ในเมือง Cartagena ทางชายฝั่งทะเลแคริบเบียนตอนเหนือ 5) ท่าอากาศยาน Ernesto Cortissoz ในเมือง Soledad ภูมิภาคแคริบเบียนตอนเหนือ 6) ท่าอากาศยาน Gustavo Rojas Pinilla บนเกาะ San Andrés ในทะเลแคริบเบียน 7) ท่าอากาศยาน Simón Bolívar ในเมือง Santa Marta ริมทะเลแคริบเบียน และ 8) ท่าอากาศยาน Palonegro ในเมือง Palonegro ภูมิภาคแอนดีสตอนเหนือ

เส้นทางรถไฟ 3,528 กม. ถนน ระยะทาง 205,744 กม. ท่าเรือ ทั่วประเทศ 54 แห่ง ที่สำคัญ ได้แก่ 1) ท่าเรือ Cartagena ชายฝั่งทะเลแคริบเบียน มีบทบาทสำคัญต่อการค้าระหว่างประเทศและเป็นจุดจอด เรือสำราญ 2) ท่าเรือ Barranquilla บริเวณปากแม่น้ำแมกดาเลนา บริเวณตอนกลาง-ตะวันตก เป็นศูนย์กลาง โลจิสติกส์ที่สำคัญของโคลอมเบียและภูมิภาคแคริบเบียน 3) ท่าเรือ Santa Marta เป็นทั้งท่าเรือการค้าและ การท่องเที่ยว 4) ท่าเรือ Puerto Bolívar ชายฝั่งทะเลแคริบเบียนเป็นท่าเรือขนส่งถ่านหินที่ใหญ่ที่สุดของ โคลอมเบีย และ 5) ท่าเรือ Buenaventura ชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก เป็นประตูการค้าหลักสู่มหาสมุทรแปซิฟิก มีท่าจอดเรือน้ำลึกตามธรรมชาติที่รองรับเรือขนาดใหญ่ได้ (ข้อมูลจากรายงาน Colombia Infrastructure Sector ระหว่างปี 2566-2567 ของ ISI Emerging Markets Group ซึ่งเป็นบริษัทวิเคราะห์และให้บริการ ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ ธุรกิจ และตลาดเกิดใหม่ มีสำนักงานใหญ่ในสหราชอาณาจักร)

การโทรคมนาคม : โทรศัพท์พื้นฐาน 3.5 ล้านเลขหมาย โทรศัพท์เคลื่อนที่ 105.5 ล้านเลขหมาย รหัสโทรศัพท์ +57 จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 41.1 ล้านคน รหัสอินเทอร์เน็ต .co (ข้อมูลจาก DataReportal เมื่อ ก.พ.2568 เป็นแพลตฟอร์มให้บริการข้อมูลเชิงสถิติและวิเคราะห์ข้อมูลดิจิทัลระดับโลก ภายใต้ความร่วมมือระหว่างบริษัท Hootsuite ของแคนาดา ซึ่งให้บริการแพลตฟอร์มบริหารจัดการโซเชียลมีเดีย กับบริษัท We Are Social ของสหราชอาณาจักร ซึ่งเป็นเอเจนซีดิจิทัลด้านการตลาดและสื่อสังคมออนไลน์)

การเดินทาง ผู้ถือหนังสือเดินทางทูตและราชการไทย ได้รับการยกเว้นการตรวจลงตราหนังสือเดินทาง (พำนักระยะไม่เกิน 90 วัน) ผู้ถือหนังสือเดินทางธรรมดาต้องขอตรวจลงตราหนังสือเดินทาง แต่หากมีวีซ่าเข้าสหรัฐอเมริกา หรือ Schengen หรือมีถิ่นพำนักถาวรในสหรัฐฯ สามารถเดินทางเข้าโคลอมเบียได้โดยไม่ต้องขอตรวจลงตรา หนังสือเดินทาง แต่ระยะเวลาพำนักรับขึ้นอยู่กัดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองโคลอมเบีย สามารถ

ติดต่อขอตรวจลงตราหนังสือเดินทางได้ที่ สอท.โคลอมเบีย ประจำประเทศไทย ที่แอทินีทาวเวอร์ ชั้น 18 เลขที่ 63 ถนนวิบูลย์ แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 และต้องฉีดวัคซีนป้องกันไข้เหลือง (มีอยู่หลายเป็นพาหะ) ก่อนเดินทางอย่างน้อย 10 วัน โดยมีหลักฐานการฉีดวัคซีนติดตัวไว้แสดงระหว่างการเดินทาง นอกจากนี้ โคลอมเบียยังเป็นพื้นที่เสี่ยงต่อการระบาดของไวรัส Zika (มีอยู่หลายเป็นพาหะ เคยระบาดใหญ่ครั้งหลังสุดเมื่อปี 2558-2559 ปัจจุบันเป็นโรคประจำถิ่น) รวมถึงมีความเสี่ยงจากการก่อความไม่สงบของกลุ่มติดอาวุธและอาชญากรรมในบางพื้นที่ของประเทศ

ปัจจุบันยังไม่มีเที่ยวบินตรงจากไทยไปโคลอมเบีย การเดินทางจำเป็นต้องต่อเครื่องอย่างน้อยหนึ่งครั้ง มีสายการบินที่ให้บริการ ได้แก่ American Airlines (ผ่านสหรัฐฯ) LATAM Airlines (ผ่านประเทศในลาตินอเมริกา เช่น ปานามา บราซิล) Avianca (สายการบินโคลอมเบีย ให้บริการระหว่างสหรัฐฯ-ยุโรป) Air France/KLM (ผ่านปารีส อัมสเตอร์ดัม แล้วต่อไปโคลอมเบีย) Emirates (ผ่านดูไบ แล้วต่อไปอเมริกาใต้) ระยะเวลาเดินทางขึ้นอยู่กับเวลาต่อเครื่อง โดยเฉลี่ยรวมประมาณ 20-30 ชั่วโมง

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม

1. การเลือกตั้งประธานาธิบดี ใน พ.ศ.2569 และการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา รวมถึงสมาชิกวุฒิสภา ใน มี.ค.2569 อาจมีการแข่งขัน ระหว่างพรรคการเมืองฝ่ายซ้ายกับฝ่ายขวา อย่างเข้มข้นและตึงเครียด
2. สถานการณ์ด้านความมั่นคงจากกลุ่มติดอาวุธและกลุ่มอาชญากรรมในประเทศ มีแนวโน้มจะกลับมารุนแรง เนื่องจากการเจรจาสันติภาพระหว่างรัฐบาลโคลอมเบียกับกลุ่มติดอาวุธที่เหลืออีกหลายกลุ่ม ไม่มีสัญญาณจะบรรลุผลได้ในช่วงวาระที่เหลือของรัฐบาลภายใต้ประธานาธิบดีเปโตร โดยกลุ่มติดอาวุธหลายกลุ่มเริ่มขยายพื้นที่ปฏิบัติการและเพิ่มการโจมตีกองกำลังความมั่นคงอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งปี 2568 และมุ่งเป้าก่อเหตุในเมืองใหญ่ เพื่อสร้างความได้เปรียบก่อนประธานาธิบดีและรัฐบาลโคลอมเบียชุดใหม่จะเข้ารับตำแหน่งในห้วง ส.ค.2569
3. ปัญหายาเสพติด โดยเฉพาะการปลูกโคคา (สารตั้งต้นสำหรับผลิตโคเคน) ในโคลอมเบียเพิ่มขึ้น เนื่องจากเป็นแหล่งรายได้ของกลุ่มอาชญากรและเครือข่ายอาชญากรรมข้ามชาติในประเทศ อีกทั้งยังเป็นต้นเหตุของปัญหาความสัมพันธ์ด้านความมั่นคงกับสหรัฐฯ เนื่องจากสหรัฐฯ เชื่อว่าโคลอมเบียเป็นต้นตอของโคเคนที่ระบาดในสหรัฐฯ และรัฐบาลโคลอมเบียภายใต้ประธานาธิบดีเปโตร ล้มเหลวในการดำเนินนโยบายปราบปรามยาเสพติด
4. สถานการณ์ด้านเศรษฐกิจ มีแนวโน้มเผชิญความท้าทายสำคัญ เฉพาะอย่างยิ่งปัญหาขาดดุลงบประมาณที่สูง และหนี้สาธารณะจำนวนมาก ทำให้รัฐบาลมีข้อจำกัดในการใช้จ่ายงบประมาณเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ

ความสัมพันธ์ไทย-โคลอมเบีย

ไทยและโคลอมเบียสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อ 20 เม.ย.2522 โดยรัฐบาลไทยมอบหมายให้ สอท. ณ กรุงลิมา เปรู มีเขตอาณาคลุมถึงโคลอมเบีย อีกทั้งเปิดทำการสถานกงสุลกิตติมศักดิ์ ณ กรุงโบโกตา เมื่อ 16 พ.ย.2531 ขณะที่ฝ่ายโคลอมเบียเปิด สอท.ในไทย ครั้งแรกเมื่อปี 2535 แต่ปิดตัวลงตั้งแต่ 28 ก.พ.2542 ด้วยเหตุผลด้านเศรษฐกิจ โดยแต่งตั้งให้ ออท. ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ เป็น ออท.ประจำไทย อีกตำแหน่งหนึ่ง ต่อมาโคลอมเบียยื่นคำขอเปิด สอท.โคลอมเบียประจำประเทศไทยอีกครั้ง (กรมมีมติอนุมัติ เมื่อ 2 ต.ค.2555) และกลับมาเปิดทำการอย่างเป็นทางการเมื่อ ก.ค.2556 นอกจากนี้ ยังเปิดสถานกงสุลกิตติมศักดิ์โคลอมเบีย ณ จ.เชียงราย และอยู่ระหว่างขอเปิดสถานกงสุลกิตติมศักดิ์โคลอมเบีย ณ จ.ภูเก็ต

ไทยและโคลอมเบียมีความสัมพันธ์ที่ราบรื่น มีการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างกันเป็นครั้งคราว และมีพลวัตความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ในระดับทวิภาคี โดยจัดตั้งกลไกการหารือทวิภาคี (Bilateral Consultations) ระหว่างกระทรวงการต่างประเทศของทั้งสองฝ่าย เพื่อเพิ่มพูน ส่งเสริม และขยายความร่วมมือระหว่างกันในทุกมิติ มีการจัดการประชุมหารือทวิภาคีต่อเนื่อง ครั้งหลังสุดเป็นครั้งที่ 3 ซึ่งฝ่ายโคลอมเบียเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมผ่านระบบประชุมทางไกล เมื่อ 22 ก.ค.2564

นอกจากนี้ ทั้งสองฝ่ายมีความร่วมมือด้านวิชาการระหว่างกระทรวงการต่างประเทศ กับสำนักงานความร่วมมือระหว่างประเทศของประธานาธิบดีโคลอมเบีย (Presidential Agency for International Cooperation of Colombia) หรือ APC-Colombia โดยร่วมกันกำหนดแผนงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาไทย-โคลอมเบีย ระยะ 3 ปี (ปี 2563-2565) ประกอบด้วย 3 สาขาความร่วมมือที่ไทยเชี่ยวชาญ ได้แก่ การท่องเที่ยวยั่งยืน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้านประมง (การเพาะพันธุ์ปลา) และการเกษตร (ด้านการพัฒนาทางเลือก/การปลูกพืชทดแทนพืชเสพติด) ปัจจุบันทั้งสองฝ่ายบรรลุข้อตกลงร่วมกันจัดทำแผนงานความร่วมมือระยะใหม่ (ปี 2568-2570) ประกอบด้วย 4 สาขาความร่วมมือ ได้แก่ เกษตรกรรมยั่งยืน การรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เศรษฐกิจสร้างสรรค์ และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

ไทยกับโคลอมเบียต่างสนับสนุนกันและกันในกรอบความร่วมมือพหุภาคีต่าง ๆ เช่น สหประชาชาติ กรอบความร่วมมือระหว่างเอเชียตะวันออกกับลาตินอเมริกา (Forum for East Asia - Latin America Cooperation หรือ FEALAC) กลุ่มพันธมิตรแปซิฟิก (Pacific Alliance-PA) ซึ่งโคลอมเบียเป็นรัฐสมาชิกและไทยเป็นรัฐผู้สังเกตการณ์ นอกจากนี้ โคลอมเบียยังเป็นอัครภาคีสันติสัญญามิตรภาพและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia-TAC)

ด้านเศรษฐกิจ เมื่อปี 2567 โคลอมเบียเป็นคู่ค้าอันดับ 5 ของไทยในทวีปอเมริกาใต้ และอันดับ 7 ในกลุ่มประเทศลาตินอเมริกา มีมูลค่าการค้า 375.60 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (13,230.83 ล้านบาท) โดยไทยส่งออก 268.39 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (9,432.34 ล้านบาท) และนำเข้า 107.21 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (3,798.49 ล้านบาท) ไทยเป็นฝ่ายได้ดุลการค้า มูลค่า 161.18 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (5,633.86 ล้านบาท) ขณะที่ห้วง ม.ค.-ต.ค.68 การค้าระหว่างไทย-โคลอมเบีย มีมูลค่า 394.13 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (13,030.85 ล้านบาท) ไทยส่งออก 262.35 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (8,627.38 ล้านบาท) และนำเข้า 131.78 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (4,403.46 ล้านบาท)

สินค้าส่งออกสำคัญของไทย (เมื่อปี 2567) ได้แก่ เครื่องซักผ้าและเครื่องซักแห้งและส่วนประกอบ (21.18%) ผลิตภัณฑ์ยาง (12.93%) รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ (10.27%) ด้ายและด้ายเส้นใยประดิษฐ์ (9.14%) ผลิตภัณฑ์อะลูมิเนียม (6.20%) เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ (4.29%) เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักรกล (4.14%) ไม้และผลิตภัณฑ์ไม้ (3.34%) รถจักรยานยนต์และส่วนประกอบ (2.90%) สินค้านำเข้าสำคัญ ได้แก่ เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่งและทองคำ (73.23%) สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ (16.87%) เคมีภัณฑ์ (2.49%) ผลิตภัณฑ์พลาสติก (1.61%) ผลิตภัณฑ์เวชกรรมและเภสัชกรรม (1.28%) กาแฟ ชา เครื่องเทศ (0.61) วัตถุดิบและผลิตภัณฑ์กึ่งสำเร็จรูปอื่น ๆ (0.60%) เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ (0.55%) กระดาษ แก้ว และผลิตภัณฑ์ (0.36%) พืชและผลิตภัณฑ์จากพืช (0.33%)

ไทยมีโอกาสขยายการส่งออกสินค้าไปยังโคลอมเบียเพิ่มขึ้น จากนโยบายการค้าของโคลอมเบีย ห้วงปี 2565-2568 ที่ให้ความสำคัญการเปลี่ยนผ่านโครงสร้างการผลิต (Reindustrialization) เพื่อการลดการพึ่งพาอุตสาหกรรมน้ำมันและถ่านหิน และหันไปสู่เศรษฐกิจที่มีความยั่งยืนและหลากหลายมากขึ้น โดยเน้นการเพิ่มมูลค่าสินค้าและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมการผลิตภายในประเทศ ส่งผลให้การนำเข้าสินค้าวัตถุดิบเพื่อการผลิต เช่น อุปกรณ์ก่อสร้าง อิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องจักรกล ของโคลอมเบียขยายตัวตามไปด้วย โดยโคลอมเบียพยายามกระจายความเสี่ยงจากการพึ่งพาการนำเข้าสินค้าวัตถุดิบจากจีนและสหรัฐฯ เป็นหลัก ด้วยการแสวงหาตลาดนำเข้าจากประเทศอื่นเพิ่มขึ้น เพื่อเพิ่มเสถียรภาพของห่วงโซ่อุปทานการผลิต

การลงทุนระหว่างไทยกับโคลอมเบียที่ผ่านมาไม่น้อยมาก แต่ทั้งสองฝ่ายคาดหวังขยายความร่วมมือด้านการลงทุนระหว่างกันให้เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร ซึ่งทั้งสองประเทศมีศักยภาพและพร้อมสนับสนุนการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าและบริการระหว่างกัน โดยการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจสีส้ม (Orange Economy) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาเศรษฐกิจระยะยาวของโคลอมเบีย ที่มุ่งใช้ประโยชน์จากความคิดสร้างสรรค์และวัฒนธรรมในชุมชนท้องถิ่นเป็นแกนหลักในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ สอดคล้องกับนโยบายของไทยที่มุ่งพัฒนาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นให้เป็นวิสาหกิจชุมชนขนาดย่อมในรูปแบบ SMEs นอกจากนี้ ไทยยังคาดหวังให้โคลอมเบียใช้ไทยเป็นฐานในการลงทุนเพื่อขยายตลาดเข้าสู่ประเทศอาเซียนตามนโยบาย Thailand Plus One

ด้านการท่องเที่ยว เมื่อปี 2567 มีชาวโคลอมเบียเดินทางมาท่องเที่ยวในไทย 17,015 คน และ ห้วง ม.ค.-ต.ค.2568 มีจำนวน 21,134 คน (ข้อมูลเมื่อ พ.ย.2568 กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา) ส่วนชาวไทยในโคลอมเบีย มีประมาณ 38 คน (ข้อมูลเมื่อ ก.พ.2568 กรมการกงสุล กระทรวงการต่างประเทศ) ในจำนวนนี้เป็นแรงงานไทยที่เดินทางไปทำงานร้านนวดแผนโบราณ 27 คน (ข้อมูลเมื่อ พ.ย.2568 ของกรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน)

ความตกลงไทย-โคลอมเบียที่สำคัญ : ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราสำหรับผู้ถือหนังสือเดินทางทูตและหนังสือเดินทางราชการ (11 ก.ค.2556) บันทึกความเข้าใจ (MoU) ว่าด้วยความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมูลนิธิโครงการหลวง กับ Presidential Against Illicit Crops (PCI) ของโคลอมเบีย เพื่อแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ด้านการพัฒนาพื้นที่สูงและการปลูกพืชทดแทนพืชเสพติด (ปี 2555) บันทึกความเข้าใจ (MoU) ว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ระหว่างกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาไทย กับ กระทรวงการค้า อุตสาหกรรม และการท่องเที่ยวโคลอมเบีย (ปี 2558) บันทึกความเข้าใจ (MoU) ระหว่างกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติของไทย กับกระทรวงสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาอย่างยั่งยืนของโคลอมเบีย เพื่อส่งเสริมความร่วมมือด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (กรมมีมติเห็นชอบร่าง MoU เมื่อ 11 ก.ค.2560 แต่ยังไม่มีการลงนามอย่างเป็นทางการ)

กस्ताโว เปโตร
(Gustavo Francisco Petro Urrego)

ตำแหน่ง	ประธานาธิบดีโคลอมเบีย คนที่ 35
เกิด	19 เม.ย.2503 (อายุ 66 ปี/ปี 2569) ที่เมืองเซียนาดา เด โอโร (Ciénaga de Oro จ.กอร์โดบา (Córdoba) ทางเหนือของโคลอมเบีย เป็นบุตรของนาย Gustavo Petro Sierra ครู รร.ประถมศึกษา เจ้าหน้าที่ธุรการประจำสถาบัน Escuela Superior de Administración Pública (วิทยาลัยครู) และผู้ตรวจสอบบัญชีของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน (Contraloría) กับนาง Clara Urrego Pizarro หรือ Clara Nubia Urrego เจ้าของร้านโบราณวัตถุ
ศาสนา	คริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก
สถานภาพทางครอบครัว	- สมรสครั้งแรกกับนาง Katia Burgos มีบุตรชายชื่อ Nicolás - สมรสครั้งที่ 2 กับนาง Mary Luz Herrán มีบุตรสาวและบุตรชายชื่อ Andrea และ Andrés ตามลำดับ - สมรสครั้งที่ 3 กับนาง Verónica Alcocer มีบุตรสาว 2 คน ชื่อ Sofia และ Antonella
การศึกษา	- ปริญญาตรี ด้านเศรษฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัย Externado de Colombia และบริหารรัฐกิจ จากสถาบัน Escuela Superior de Administración Pública ในโคลอมเบีย - ปริญญาโท ด้านเศรษฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัย Pontifical Xavierian ในโคลอมเบีย - ปริญญาเอก ด้านบริหารธุรกิจ จากมหาวิทยาลัย Jorge Tadeo Lozano ในโคลอมเบีย และมหาวิทยาลัย University of Salamanca ในสเปน
ประวัติการทำงาน ปี 2523	- ขณะอายุ 17 ปี เข้าเป็นสมาชิกกลุ่ม Movimiento 19 de Abril หรือ M-19 ซึ่งเป็นกองกำลังติดอาวุธฝ่ายซ้ายต่อต้านรัฐบาลโคลอมเบีย โดยกลุ่ม M-19 ก่อตั้งขึ้นเพื่อประท้วงการโกงการเลือกตั้งเมื่อปี 2513 ตรงกับห้วงการปฏิวัติระลอกที่ 2 ในลาตินอเมริกา โดยได้รับอิทธิพลจากการปฏิวัติในคิวบา

- ปี 2527 - เข้าร่วมสงครามกองโจรและหลบซ่อนตัวในป่า ก่อนถูกรัฐบาลในขณะนั้นจับกุมและจำคุกเป็นเวลา 2 ปี ข้อหาครอบครองอาวุธ
- ก.พ.2530 - ได้รับการปล่อยตัวและเข้าร่วมกระบวนการเจรจาสันติภาพระหว่างกลุ่มติดอาวุธ M-19 กับรัฐบาลโคลอมเบียภายใต้ประธานาธิบดี Virgilio Barco

ประวัติทางการเมือง

- ปี 2534-2537 - สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรค Democratic Alliance M-19 สมัยแรก
- ปี 2541-2549 - สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรค Democratic Alliance M-19 สมัยที่สอง
- ปี 2549-2553 - สมาชิกวุฒิสภา พรรค Alternative Democratic Pole สมัยแรก และก่อตั้งพรรค Humane Colombia
- ปี 2553 - ลงสมัครเลือกตั้งประธานาธิบดีโคลอมเบีย ครั้งแรกในนามพรรค Humane Colombia แต่ไม่ได้รับเลือก
- ปี 2555-2558 - นายกเทศมนตรีโบโกตา (เมืองหลวง)
- ปี 2561-2565 - สมาชิกวุฒิสภา พรรค Humane Colombia สมัยที่สอง และลงสมัครเลือกตั้งประธานาธิบดีโคลอมเบียครั้งที่ 2 ในปี 2561 แต่ไม่ได้รับเลือกตั้ง
- มิ.ย.2565 - ลงสมัครเลือกตั้งประธานาธิบดีโคลอมเบีย ครั้งที่ 3 และชนะการเลือกตั้งรอบ 2 ด้วยคะแนนเสียง 50.47%
- 7 ส.ค.2565 - ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีโคลอมเบียอย่างเป็นทางการ และจะครบวาระดำรงตำแหน่ง ใน พ.ค.2569

เครื่องราชอิสริยาภรณ์และรางวัลสำคัญ

- ปี 2550 - รางวัลสิทธิมนุษยชน Letelier-Moffitt จาก Institute for Policy Studies (IPS) ซึ่งเป็นองค์กรวิจัยและวิเคราะห์นโยบายสาธารณะในสหรัฐฯ
- ปี 2556 - รางวัล Defensor of the Year จากสมาคม Defensores ซึ่งเป็นองค์กรที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมบทบาทผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนในโคลอมเบีย
- ปี 2565 - Grand Collar of the Order of Boyacá, Collar of the Order of San Carlo, Grand Cross Extraordinary of the National Order of Merit และ Order of Merit Colonel Guillermo Fergusson จากประธานาธิบดี Iván Duque ของโคลอมเบีย (ดำรงตำแหน่งระหว่างปี 2561-2565)
- ปี 2566 - Grand Collar of the Order of Isabella the Catholic จากกษัตริย์ฟิลิปที่ 6 แห่งสเปน
- ปี 2567 - Grand Collar of the Order of the State of Palestine จากประธานาธิบดี Mahmoud Abbas ของปาเลสไตน์

คณะรัฐมนตรีโคลอมเบีย

ประธานาธิบดี	Gustavo Petro
รองประธานาธิบดี	Francia Elena Marquez Mina
รมว.กระทรวงเกษตรและพัฒนาชนบท	Martha Carvajalino
รมว.กระทรวงการค้า อุตสาหกรรม และการท่องเที่ยว	Diana Morales
รมว.กระทรวงวัฒนธรรม	Yannai Kadamani
รมว.กระทรวงกลาโหม	Pedro Arnulfo Saschez Suarez
รมว.กระทรวงศึกษาธิการ	Daniel Rojas
รมว.กระทรวงการคลังและสินเชื่อบริหารณะ	German Avila Plazas
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Rosa Yolanda Villavicencio
รมว.กระทรวงสาธารณสุขและการป้องกันสังคม	Guillermo Alfonso Jaramillo
รมว.กระทรวงที่อยู่อาศัย เมือง และเขตแดน	Helga Rivas Ardila
รมว.กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	Julian Molina
รมว.กระทรวงมหาดไทย	Armando Benedetti
รมว.กระทรวงยุติธรรมและกฎหมาย	Luis Eduardo Montealegre
รมว.กระทรวงแรงงาน	Antonio Sanguino
รมว.กระทรวงเหมืองแร่และพลังงาน	Edwin Palma Egea
รมว.กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม	Yesenia Olaya Requene
รมว.กระทรวงคมนาคม	María Fernanda Rojas Mantilla
รมว.กระทรวงการกีฬา	Patricia Duque
รมว.กระทรวงสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาอย่างยั่งยืน	-ว่าง-

(พ.ย.2568)